Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον Ἐν Ἀθήναις 4 Φεβρουαρίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 5

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἀνδρίκου.—Οἱ ἀθλοι τοῦ Τζανῆ.—Δύο λουτρὰ εἰς τὸν βάλτον.

Φαντασθῆτε ἂν εἶνε ποτὲ εὐχάριστον δι' ἕνα παιδὶ ἐννέα χρόνων, νὰ εὑρεθῇ ἔξαφνα κλεισμένον εἰς μέρος σκοτεινόν, μὲ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ μείνῃ ἐκεῖ-μέσα εἰκοσιτέσσαρας ὥρας «χωρὶς φαγί, χωρὶς πιοτό!»

Ἡ ὀργὴ καὶ ὁ φόβος τοῦ φυλακισμένου δὲν ἐμπόδιζαν τὸ στομάχι του νὰ του ἐνθυμίζῃ ὅτι ἐπλησίαζε μεσημέρι, καὶ ὅτι τὸ γεῦμα εἰς τὸ πατρικὸν σπίτι θὰ ἦτο τώρα ἕτοιμον. Ἂν εἶχε τοὐλάχιστον τὲς πατάτες, ποὺ τες ἀράδιασε τόσον εὔμορφα μέσα εἰς τὴν στάκτην! Τώρα θὰ εἶχαν ψηθῇ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Τί μεγάλη εὐχαρίστησις ἂν ἠμποροῦσε νὰ τες μοιρασθῇ μὲ τὴν πτωχὴν Μαρούσαν . . .

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰς γαστρονομικὰς αὐτὰς σκέψεις, ὁ Ἀνδρίκος ἔκαμνε καὶ ἄλλας σοβαρωτέρας. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ χονδροῦ ραβδίου, ποὺ το εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ χέρι τοῦ κακοῦ χωρικοῦ, καὶ ποὺ το εἶχεν ἀκούσῃ νὰ ντυπηχῇ ἐπάνω εἰς τὰ πλευρὰ τῆς δυστυχισμένης Ἀστέρως, τὸν ἔκαμνε νὰ τριχιάζῃ. Ἀμὴ τὸ μεγάλο σκυλί; ἂν ὡρμοῦσεν ἐπάνω του;

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐφόβιζε πολὺ τὸν Ἀνδρίκον. Εἰς κάθε γαύγισμα τοῦ μολοσσοῦ, ἔτρεμε σύσσωμος.

Δύο-τρεῖς φορά, ποὺ τον ἤκουσε νὰ πλησιάζῃ τὴν θύραν τῆς φυλακῆς του, ἔβγαλε τὰ ξεφωνητά.

— Θὰ σωπάσῃς; τῷ ἐφώναζε τότε ὁ Μαθουρῖνος (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου χωρικοῦ) ἂν ξαναφωνάξῃς, θὰ σε βουτήσω 'στὸ βάλτο.

Ὑπῆρχε πραγματικῶς εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ἕνας βάλτος μὲ νερὸν βορβορῶδες, ὅπου ἔκαμναν τὸ λουτρόν των οἱ χῆνες καὶ οἱ πάπιες.

Ὁ Ἀνδρίκος δὲν εἶχε καμμιὰν ὄρεξιν νὰ τας συντροφεύσῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ σωπάσῃ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ φόβος τὸν ἐκυρίευσε μεγαλήτερος: ὁ σκύλος ἐγαύγιζε πολὺ ἄγρια.

— Τ' εἶνε, Μοῦργο; εἶπεν ὁ Μαθουρῖνος πρὸς τὸ ζῷον.

Ὁ Μοῦργος ἀπεκρίθη γαυγίζων δυνατώτερα.

Εἶχεν ἤδη μυρισθῇ τὸν Κιντού, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ μακρυὰ κ' ἐπλησίαζεν ὁλονὲν μὲ θάρρος, προπορευόμενος τῆς Μαριάννας, τοῦ Τζανῆ καὶ τῆς μικρᾶς Μαρούσας.

— Ἐδῶ εἶνε' νὰ ποῦ ἐφυλάκισαν τὸν Ἀνδρῖκο! » εἶπεν ἡ μικρά, καὶ ἔδειξε τὸν ἀχυρῶνα.

Ἔπειτα, τρέμουσα, ἐπρόσθεσε:

— Νά τος κ' ἐκεῖνος, μὲ τὸ μεγάλο του σκυλὶ καὶ τὸ χοντρό του μπαστοῦνι!

— Πολὺ καλά, ἐμουρμούρισεν ὁ Τζανῆς, ἐγὼ θὰ τον κουβεντιάσω . . .

— Ἀ, ὄχι, σᾶς παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα, φοβηθεῖσα καμμίαν ζωηρότητα ἐκ μέρους τοῦ ναύτου. Ἀφῆστε νὰ του μιλήσω πρῶτα ἐγώ.

— Ἂς εἶνε!

Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς εἰρηνικὰς διαθέσεις τῆς Μαριάννας, ὁ Κιντοὺ καὶ ὁ Μοῦργος ἐτσακώθηκαν ὡς λυσσασμένοι. Ὅπως καὶ τὴν πρώτην φορά, ὁ δυστυχὴς Κιντοὺ θὰ ἐνικᾶτο καὶ ὁ ἄγριος ἀντίπαλός του θὰ τὸν ἐτελείωνεν, ἂν δὲν ἐπενέβαινεν ὁ Τζανῆς.

— Συμμάζεψε, λοιπὸν τὸ σκυλί σου! ἐφώναζε πρὸς τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἐγελοῦσε κακεντρεχῶς.

Ἀντὶ νὰ συμμαζεύσῃ τὸν Μοῦργον, ὁ Μαθουρῖνος τὸν ἐξηρέθιζε.

— Ξεξ! ξεξ! τοῦ ἔκαμνε.

— Ἔτσι εἶσαι; εἶπεν ὁ Τζανῆς.

Καὶ δράξας ἕνα κοντόξυλο, τὸ ὁποῖον ηὗρεν ἐκεῖ χάμω πρόχειρον, τὸ μετεχειρίσθη τόσον δραστηρίως εἰς βάρος τοῦ κυρίου Μούργου, ὥστε ὁ ἄγριος σκύλος ἄφισε πλέον τὸν δυστυχῆ Κιντού, καὶ ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Τζανῆ. Ἀλλ' ὁ ναύτης ἐχειρίζετο τὸ μπαστοῦνι του μὲ μεγάλην δεξιότητα, καὶ εἰς

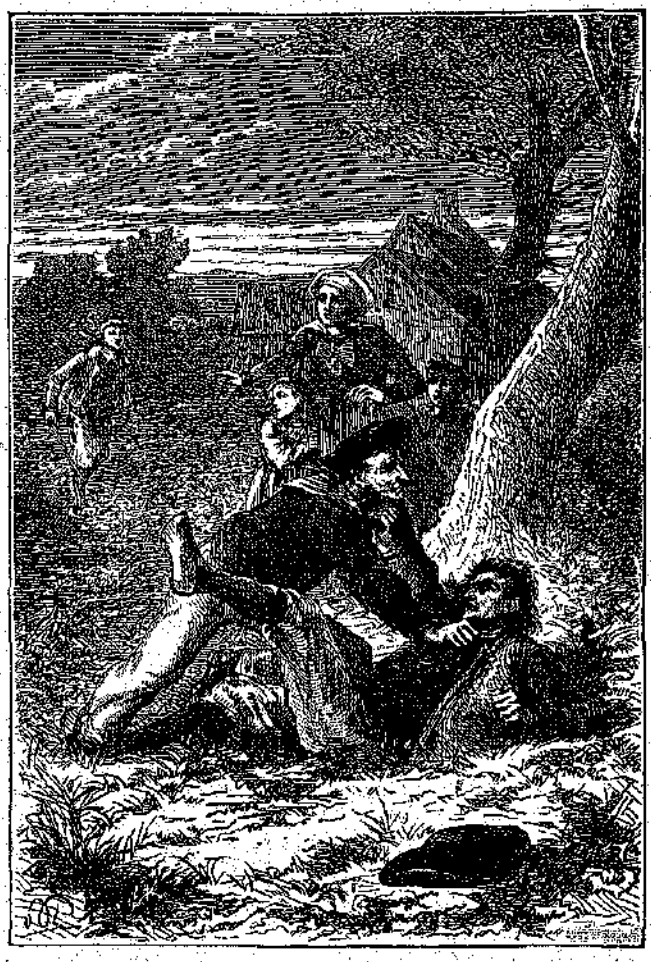

«Ἄρπαξε τὸν Μαθουρῖνον ἀπὸ τὸν λαιμόν...» (Σελ. 34. στ. 6')

μίαν στιγμὴν ὁ Μοῦργος ἐδέχθη πέντε-ἕξη καλὲς μπαστουνιές, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔτρεψαν εἰς φυγήν.

— Βρὲ σύ! μὴ χτυπᾷς τὸ σκυλί μου! ἐφώναξεν ὁ Μαθουρῖνος μανιώδης.

Ὁ Τζανῆς ἦτο ἕτοιμος νὰ του ἀποκριθῇ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ ἡ Μαριάννα τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Λεταλέκο, σᾶς παρακαλῶ! εἶπεν.

— Ἂς το φώναζες νὰ μὴ το κτυπήσω! ἐβρυχήθη ὁ ναύτης, μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατούμενος.

— Ἤλθα νὰ πάρω τὸ γυιό μου, ποὺ μοῦ τον ἐφυλάκισες! εἶπε τότε ἡ Μαριάννα.

— Μπᾶ! ἐδῶ εἶσαι καὶ σύ, κατεργάρα; διέκοψεν ὁ Μαθουρῖνος, φοβερίζων μὲ τὸ δάκτυλον τὴν Μαρούσαν, ἡ ὁποία ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναύτην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἀνδρῖκος, ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς μητέρας του, ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ σὰν τὸ παγώνι . . .

— Μάνα! . . Μάνα! . . ἔλα ἐδῶ! . . βοήθεια! . .

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐφαντάσθη ὅτι σφάζουν τὸ παιδί της, κ' ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀχυρῶνα. Ἀλλ' ὁ Μαθουρῖνος τῆς ἔφραξε τὸν δρόμον καὶ την ἔσπρωξε βαναύσως. Κ' ἐπειδὴ ἐκείνη ἐπροσπαθοῦσε νὰ περάσῃ, ἐσήκωσε τὸ χέρι νὰ την κτυπήσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν. Ἕνα ἄλλο χέρι σιδερένιο ἔδραξε τὸ δικό του καὶ τοῦ το ἐκατέβασε μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἐφώναξεν ἀπὸ τὸν πόνον.

— Ἂς ἐξηγηθοῦμε ἥσυχα, τοῦ εἶπεν ὁ Τζανῆς χωρὶς νὰ τον ἀφίνῃ. Σιωπή! μὴν κουνηθῇς, γιατὶ σφίγγω.

Ἐνῷ ὁ Μαθουρῖνος διηγεῖτο, μὲ μεγάλας ὑπερβολάς, τὰς ζημίας τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμαν τὰ ζῶα τοῦ Ἀνδρίκου, ἡ Μαριάννα ἔτρεξε νὰνοίξῃ τὴν φυλακὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἐκεῖνος ἔπεσε μὲ κλάμματα εἰς τὴν μητρικὴν ἀγκάλην. Ἡ μύτη του ἦτο ματωμένη καὶ τὸ μάγουλόν του κατακόκκινον ἀπὸ τὸν μπάτσον ποὺ του εἶχε δώσῃ ὁ Μαθουρῖνος.

— Πῶς σ' ἐβάσταξεν ἡ ψυχή σου νὰ κτυπήσῃς ἔτσι τὸ παιδί; εἶπεν ἡ Μαριάννα ἀγανακτισμένη.

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν δὲν εἰμποροῦν νὰ δικαιολογηθοῦν, ὁ Μαθουρῖνος ἄρχισε νὰ ὑβρίζῃ μεγαλοφώνως καὶ νὰ βλασφημῇ.

— Ἂς μιλήσωμε ἥσυχα! διέκοψεν ὁ Τζανῆς, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἦτο θυμώμενος περισσότερον, παρὰ ὅταν μετεχειρίζετο τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν φράσιν. Πόσο κάμνει ἡ ζημία σου;

Ὁ Μαθουρῖνος ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἀτελείωτα.

— Ἔλα, εἰς τὸ συμπέρασμα! ὑπέλαβεν ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατῇ ἀπὸ τὸ χέρι. Πόσο κάμνει ἡ ζημία σου;

— Περισσότερο ἀπὸ τρία φράγκα, ἀπεκρίθη ὁ Μαθουρῖνος, τόσον ψεύστης ὅσον καὶ κακός.

— Τρία φράγκα; εἶπεν ἡ Μαριάννα. Μὰ κι' ὁλόκληρη ἡμέρα ἂν ἐδουλεύαμε ἡ ἀγελάδα καὶ οἱ γίδες, πάλι δὲν θὰ ἐξώδευαν πενῆντα λεπτῶν τριφύλλι!

— Ἂς τελειώνωμε! εἶπεν ὁ ναύτης. Ὁρίστε ἕνα φράγκο γιὰ τὴ ζημία. Σοῦ φθάνει;

— Ἂς εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ Μαθουρῖνος, κατευθυσιασμένος, διότι τὰ ζῶα δὲν του εἶχαν φάγῃ πραγματικῶς οὔτε τὸ τέταρτον τοῦ φράγκου, καὶ ἕνα φράγκον ποὺ σας φαίνεται ἴσως μηδαμινόν, διὰ τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς τῆς Βρεττάνης εἶνε κάτι τί!

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ ναύτης, μᾶς μένει νὰ ἐξοφλήσωμε τὸν ἄλλο λογαριασμό... Πρέπει νὰ σου ἐπιστρέψω καὶ τὲς ξυλιές, ποὺ ἔδωκες τοῦ παιδιοῦ.

— Μ' ἐπετροβόλησε! ἐφώναξεν ὁ Μαθουρῖνος, ὁ ὁποῖος, βλέπων τὸν ναύτην νὰ βγάζῃ τὴν θλοῦζάν του, νὰ την διπλόνῃ προσεκτικὰ καὶ νὰ την ἀφίνῃ εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἐννοοῦσε κάλλιστα τὴν σημασίαν αὐτῆς τῆς παντομίμας.

— Ψέμματα! εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος.

— Ψέμματα! ἐπανέλαβεν ἡ Μαρούσα.

Τὸν ἐπῆρεν ὁ θυμὸς τὸν Μαθουρῖνον κ' ἐκατάφερε τῆς Μαρούσας ἕνα μπάτσον τόσῳ δυνατόν, ὥστε τὴν ἔρριψε κάτω. Εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα, ὁ Τζανῆς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Μαριάννας καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ Μαθουρίνου μὲ τοὺς γρόνθους.

Ἂν καὶ νεώτερος ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ χωρικὸς ἦτο τοὐλάχιστον δέκα ἑκατοστόμετρα ὑψηλότερος. Ἀλλ' ὁ Τζανῆς ἦτο δυνατὸς καὶ γενναῖος, ἐνῷ ὁ Μαθουρῖνος ἦτο δειλός. Καὶ πολὺ γρήγορα ἐζήτησε χάριν.

Τὴν στιγμὴν ποὺ τὸν ἄφινεν ὁ Τζανῆς, ὁ Μαθουρῖνος εἶδεν ἕνα ὑπηρέτην τῆς ἐπαύλεως, ὁ ὁποῖος ἤρχετο τρέχων.

— Ἐδῶ! ἐφώναξε Μῆτρο, βοήθεια!

Καὶ ριφθεὶς ἐξαφνικὰ κατὰ τοῦ Τζανῆ, ὁ ὁποῖος ἔπερνε τὴν βλοῦζαν του, τοῦ ἐκατάφερε δολίως μίαν δυνατὴν γροθιὰν εἰς τὴν ράχιν.

Ὁ Τζανῆς ἐγύρισεν ἔξω φρενῶν. Ἄρπαξε τὸν Μαθουρῖνον ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ ὡς που νὰ πῇ κίμινο, τὸν ἐξάπλωσε κάτω.

— Φυλάξου, Τζανῆ! ἐφώναξεν ἡ Μαριάννα, διότι ὁ ὑπηρέτης μόλις ἀπεῖχε δύο βήματα ἀπὸ τοὺς συμπλεκομένους.

Ὁ Λεταλέκος τότε ἐσήκωσε τὸν Μαθουρῖνον ἀπὸ χάμω καὶ τον ἐσφενδόνισεν ἐπάνω εἰς τὸν Μῆτρον μὲ τόσην ἁρμήν, ὥστε κύριος καὶ ὑπηρέτης ἐκύλισαν μαζὶ κ' εὑρέθησαν μέσα εἰς τὸν βάλτον. Πάπιες καὶ χῆνες ἑκατατρόμαξαν.

Μὲ ὅλον τῆς τὸν φόβον, ἡ Μαριάννα δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ, βλέπουσα τοὺς δύο χωρικοὺς νὰγωνίζωνται μέσα εἰς τὸ βοῦρκον καὶ νὰ βγαίνουν ἔπειτα εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Ἀλλ' ὁ Μαθουρῖνος δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ὄρεξιν νὰνανεώσῃ τὴν γνωριμίαν του μὲ τὸν ναύτην, — ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πάρῃ πάλιν τὸ κοντόξυλον καὶ τὸ ἐστριφογύριζε, — καὶ δι' αὐτὸ ἔκρινε καλὸν νὰ καταφύγῃ μέσα εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ ὑπηρέτης ἔμεινε μόνος. Ἡ Μαριάννα τὸν ἐγνώριζε πρὸ καιροῦ.

— Ἂς μιλήσωμε ἥσυχα, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Τζανῆς. Δὲν ἔχω τίποτε μὲ σένα, καὶ θὰ ἦσουν πολὺ ἀνόητος νὰ κτυπηθῇς γι' ἀφέντη ἔτσι δειλό, σὰν τὸν δικό σου. . .

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Μῆτρος δὲν ἦτο καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν νέον του κύριον· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξαφνικὸν ἐκεῖνο λουτρὸν τοῦ ἐστέκετο εἰς τὸ στομάχι.

— Κύτταξε σὲ τὶ χάλια ἔκαμε τὸ παιδί μου ὁ ἀφέντης σου! εἶπεν ἡ Μαριάννα, δεικνύουσα τὸ φουσκωμένον μάγουλον καὶ τὴν ματωμένην μύτην τοῦ Ἀνδρίκου της.

— Καὶ νὰξευρες πῶς μου πονᾷ, Μῆτρο! ἐπρόσθεσε τὸ παιδίον.

— Τὸ παῖδάκι! ἐψιθύρισεν ὁ χωρικός, ὁ ὁποῖος ἤξευρε τὸν Ἀνδρῖκον ἀπὸ μικρόν, καὶ πολλὲς φορὲς τοῦ εἶχε κάμῃ σφυρίκτρες καὶ καμτσίκια.

Διὰ νὰ τον κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸ λουτρόν του, ἡ Μαριάννα τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ἔλθῃ νὰ πιῇ ἕνα ποτήρι κρασί, ὅταν θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν καλύβην τοῦ Μοράνδου.

— Θὰ δοκιμάσῃς καὶ τὸ ροῦμί μου, ἕνα ἔξοχον ροῦμι ποὺ το ἔφερα ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ἐπρόσθεσεν ὁ ναύτης. Αὐτὸ θὰ σε στεγνώσῃ τόσο καλά, ποὺ δὲν θὰ μου χρωστᾷς πιὰ κάκια γιὰ τὴν κουτρουβάλα. Ἄσε νὰ ἰδῇς!

Ὁ χωρικὸς ἦτο φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἐπεριφρονοῦσεν οὔτε τὸ κρασὶ οὔτε τὸ ροῦμι. Ἄρχισε νὰ γελᾷ, καὶ ὑπεσχέθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τοῦ Μοράνδου ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

— Χαιρετίσματα στὸν ἀφέντη! τοῦ εἶπεν ὁ Τζανῆς καθὼς ἔφευγεν. Ἀφοῦ δὲν γνωρίζῃ ἀκόμα τοὺς γείτονάς του, πές του, σὲ παρακαλῶ, ἐκ μέρους μου, ὅτι ὁ βλάμης μου, ὁ Ἀντώνης ὁ Μοράνδος, εἶνε δυνατώτερός μου, καὶ ἂν τύχῃ νὰ τοῦ πειράξουν τὰ παιδιά του, εἶνε ἱκανὸς νὰ σφάξῃ ἄνθρωπο, ἢ νὰ του σπάσῃ τὸ κεφάλι μὲ τὸ κουπί του. Καλὴν ἀντάμωσι καὶ . . . . μέλιγάλα!»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ἀγάπητοί μου,

Τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς μου, — ἐώρταζα, ξεύρετε, τὸ περασμένον Σάββατον· εὐχαριστῶ μάλιστα καὶ τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως, ὅσοι τὸ ἐνεθυμήθησαν καὶ με συνεχάρησαν, — ἕνας φίλος μου, πολὺ καλαίσθητος ἄνθρωπος, μοῦ ἔστειλεν, ἀντὶ ἀνθοδέσμης, ἕνα μεγάλον ἀνθισμένον κλάδον ἀμυγδαλιᾶς.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ φυσικὴ αὐτὴ ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν καμμία ἀνθοδετικὴ τέχνη δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰπομιμηθῇ, — ἡ ἀνθοδέσμη τὴν ὁποίαν ἔδεσεν ὁ ἴδιος ὁ Θεός, εἰμποροῦμεν βέβαια νὰ εἴπωμεν, μὲ τὴν θαυμασίαν κατάταξιν τῶν λευκῶν καὶ ἁβρῶν ἀνθυλλίων της, μεταξὺ πρασίνων νεοφυῶν φυλλαρίων, κατὰ μῆκος τῶν λεπτῶν ἐκείνων βαθυχρόων κλωνίσκων.

Σήμερον ποὺ σας γράφω, τὴν ἔχω ἀκόμη ἐμπρός μου, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μερικὰ ἀνθύλλια ἐμάδησαν, ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἀπομένουν, μὲ μίαν ὠχρότητα πετάλων μόλις ροδίζουσαν πρὸς τὸ βάθος, μ' ἓν λεπτότατον ἄρωμα διαχυνόμενον βραδέως εἰς τὸ δωμάτιον.... Καὶ αἱ σκέψεις μου ὅλαι ἔχουν ὡς ἀφετηρίαν τὸν ἀνθισμένον αὐτὸν κλῶνον. Ὡς μέλισσαι πετοῦν τριγύρῳ του, διὰ νὰπομυζήσουν τὸ μέλι τῶν ἀνθέων του. Διὰ τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ σας γράψω σήμερον . . .

Ἀλλὰ καὶ τί ὡραιότερον θέμα θὰ εὕρισκα, ἀπὸ ἕνα ἀνθισμένον κλάδον ἀμυγδαλιᾶς! Μήπως δὲν εἶνε τὸ θέμα τῆς ἐποχῆς; Μήπως δὲν ἀποτελεῖ τὸ γλυκὺ προμήνυμα τῆς ἀνοίξεως, ἡ ὁποία ἔρχεται μακρόθεν; Πόσα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ νὰναπλάσῃ, ἀπέναντι ἑνὸς ἀνθισμένου κλάδου ἀμυγδαλιᾶς!

Κ' ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην φορὰν ποὺ εἶδα φέτος ἀμυγδαλιὰν ἀνθισμένην. Ἦτο πρὸ ἑνὸς μηνός, — ἴσως καὶ περισσότερον, — εἰς τὴν ὁδὸν Ἀλεξάνδρας, πλησίον τοῦ Ἐφηβείου. Ἡ ἡμέρα ἦτο θαυμασία, ἀλλὰ τὸ τοπίον ἐντελῶς ἀπόμη χειμερινόν. Εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Πεντέλης, τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ἡ χιὼν ἐμάρμαιρε λαμπρῶς ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Γυμνὸς ὁ οὐρανὸς ἀπὸ σύννεφα, ἀλλὰ γυμνὴ καὶ ἡ γῆ ἀπὸ χλόην. Τὸ πράσινον, τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο πράσινον τῆς νέας βλαστήσεως, τὸ ἀποτελοῦν τόσον γλυκεῖαν ἁρμονίαν πρὸς τὸ κυανοῦν τοῦ θόλου, δὲν φαίνετο πουθενά. Μόνον τὸ βαθύ, τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο πράσινον τῶν ἀειθαλῶν δένδρων, μὲ τὰς κιτρίνας κ' ἐρυθρὰς ἀποχρώσεις τῶν ξηρῶν φύλλων. Αἱ λεῦκαι τῆς ἐξοχικῆς ὁδοῦ ἐφυλλορρόουν βραδέως κ' ἐφαίνοντο ὡς μαραμέναι, οἱ δὲ ὄχθαι τῆς ρευματιᾶς ἐκαλύπτοντο μὲ ξηράδια ἀντὶ νὰ στολίζωνται μὲ πρασινάδαν. Κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς χειμερινῆς αὐτῆς νάρκης καὶ τῆς στασιμότητος καὶ τῆς παρακμῆς, δύο τρεῖς ἀμυγδαλιές, προβάλλουσαι ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ τοιχώματα τοῦ μικροῦ κήπου, διηγωνίζοντο κατὰ τὴν λευκότητα πρὸς τὰς χιονισμένας κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ πυκνά των ἄνθη ἔφεγγαν διαφανῆ ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἡ πρωΐμος ἐκείνη καὶ πλουσία ἄνθησις, ὡς μία ὡραία ἔκπληξις, εἵλκυε τὸ βλέμμα μαγευμένον κ' ἐπροκάλει τὸ ἀκούσιον ἐπιφώνημα τοῦ θαυμασμοῦ.

Ὄχι, κανὲν πρωτόλουδον εἰς τὴν φύσιν, καμμία νεοφάνεια εἰς καμμίαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, δὲν μας κάμνει τόσην ἐντύπωσιν καὶ δὲν μᾶς προξενεῖ τόσην χαράν, ὅσην τὰ πρώϊμα ἄνθη τῆς ἀμυγδαλιᾶς. Μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ φθινοπώρου καὶ μέσα εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος τὴν ἀπελπιστικήν, εἶνε ἡ πρώτη ἐλπίς, ἡ πρώτη ὑπόσχεσις, ἡ πρώτη ἀναγγελία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐπροσωποποίουν τὴν ἀνοιξιν διὰ τῆς Περσεφόνης, καὶ σπείροντες τοὺς ἀγροὺς ἱκέτευον τὸν ὑποχθόνιον Πλούτωνα νὰφίσῃ τὴν σύζυγόν του νὰνέλθῃ καὶ πάλιν ἐκ τῶν σκοτεινῶν βασιλείων, διὰ νὰ στολίσῃ τὴν γῆν μὲ ἄνθη καὶ μὲ χλόην, — βλέποντες τὴν ἀνθισμένην ἀμυγδαλιάν, θὰ ἐπίστευον ὅτι ὁ Πλούτων εἰσήκουσε τὰς δεήσεις των καὶ ὅτι ἡ Περσεφόνη θὰνέβαινε μετ' ὀλίγον. Δὲν φανταζόμεθα πλέον τὴν Ἄνοιξιν ὡς Περσεφόνην, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε ὀλιγώτερον πιστὴ καὶ ὀλιγώτερον χαρμόσυνος ἡ προαγγελία τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς. Μᾶς λέγει ὅτι ἡ Ἄνοιξις ἔρχεται, ὅτι ἡ ὥρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς ἐπιστρέφει. Μᾶς λέγει ὅτι αὐτὰ τὰ φύχη, αὐτὰ τὰ χιόνια, αὐτοὶ οἱ πάγοι, αὐτὴ ἡ γυμνότης καὶ ἡ κατήφεια τῆς φύσεως, εἶνε ὅλα παροδικά, καὶ μετ' ὀλίγον, ὅπως ἡ ἀμυγδαλιά, θὰνθίσουν ὅλα τὰ δένδρα, καὶ θὰ φυτρώσῃ χορτάρι, καὶ θὰ προβάλουν λουλούδια, καὶ θὰ κελαϊδήσουν πουλιά, κὰ θὰ φλοισβίσουν ρυάκια, καὶ θὰ φυσήσῃ αὔρα μυρωμένη . . .

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν τοῦ ὑπαίθρου, ἐπανέρχομαι εἰς τὸν κλάδον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπροκάλεσεν, εἰς τὸ τεμάχιον αὐτὸ τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς, τὸ ὁποῖον μαραίνεται σιγὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, καὶ μὲ μαγεύει μὲ τὴν λευκήν του ὄψιν, καὶ μὲ μεθύει μὲ τὸ λεπτόν του ἄρωμα. Εἶνε ὡς μία μουσικὴ χρωμάτων καὶ ὀσμῶν, ἡ ὁποία μοῦ ψιθυρίζει λόγια ἐλπίδος γλυκά. «Ὀλίγον ἀκόμη, — μοῦ λέγει, — καὶ ἡ θερμάστρα τοῦ δωματίου σου θὰ σβύσῃ· ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸ παράθυρόν σου θὰνοιξῇ, καὶ ἡ μυρωμένη αὔρα τῆς ἀνοίξεως θὰ σε πλημμυρῇ καὶ θὰ σ' εὐφραίνῃ, καὶ θὰ αἰσθάνεσαι νέαν ζωὴν καὶ νέαν δύναμιν ἐντός σου, καὶ θὰ γράφῃς καλλίτερα, καὶ αἱ Ἐπιστολαί σου θὰρέσουν περισσότερον εἰς τοὺς φίλους σου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, — ἄ, μὴ μοῦ το κρύβῃς, ἐγὼ τὸ ξέρω, — ἀποτελεῖ τὴν μόνην σου χαρὰν καὶ τὴν μόνην σου φιλοδοξίαν . . .»

Ὁ φίλος μου, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς μου μοῦ ἔστειλεν ἕναν ἀνθισμένον κλάδον ἀμυγδαλιᾶς, μοῦ ἔκαμε, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζετε μ., τὸ ὡραιότερον καὶ πολυτιμώτερον δῶρον!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

4.

Πῶς ἀποστειρώνεται τὸ ὕδωρ.

Τὸ νερὸν ἔχει μέσα μικρόβια, — τὰ μικρόβια προξενοῦν ἀσθενείας, — ἄρα τὸ νερὸν πρέπει νὰ καθαρίζεται ἀπὸ τὰ μικρόβια, ἢ καθὼς λέγουν ἐπιστημονικῶς, νὰ ἀποστειρόνεται. Εἶνε ἀναντίρρητον!

Οἱ ἰατροὶ συμβουλεύουν νὰ βράζωμεν τὸ νερόν, ἢ τουλάχιστον νὰ το διυλίζομεν. Ἀλλὰ τὸ διυλιστήριον δὲν φονεύει τὰ μικρόβια, κάποτε δὲ οὔτε τὸ βράσιμον. Ἡ ἰδική μου μέθοδος εἶνε ἡ ἑξῆς:

Ἐπειδὴ τὰ μικρόβια εἶνε ζῶα μικροσκοπικά, πρέπει πρῶτα νὰγοράσετε ἓν μικροσκόπιον, ἔπειτα νὰ κατασκευάσετε ἓν μικροσκοπικὸν ξύλινον κουταλάκι, καὶ τέλος νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον ἓν οἱονδήποτε ἰσχυρὸν καὶ δραστήριον δηλητήριον (προτιμᾶται διάλυσις ἀρσενικοῦ.)

Ὀπλίζεσθε μὲ τὸ μικροσκόπιον, συλλαμβάνετε ἕνα-ἕνα μικρόβιον, (ἐλαφρὰ ὅμως, διὰ νὰ μὴ το λυώσετε,) τοῦ ἀνοίγετε τὸ στόμα, καὶ μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ βάζετε ὀλίγον ἀρσενικόν, (τὸ χιλιοστὸν τῆς σταγόνος ἀρκεῖ.) Αὐτοστιγμεὶ τὸ μικρόβιον ἀποθνήσκει, καὶ ἂν φονεύσετε οὕτω ὅλα τὰ μικρόβια ποὺ θὰ ἰδῆτε μὲ τὸ μικροσκόπιον, τὸ νερὸν εἶνε καθαρὸν καὶ ἀκίνδυνον.

Σᾶς συνιστῶ προσοχὴν νὰ μὴν ἀφήσετε οὔτε ἕνα· διότι καὶ ἕνα μόνον μικρόβιον ἀρκεῖ διὰ νὰ προξενήσῃ καρκίνον, ὀκτάποδα, ἀστακόν, καὶ ὅλα τὰ θαλασσινά!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ
Βραβευθείς
Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

[Ἴδε φύλλον 1—2, σελ. 6.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Ἡ θύελλα ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐν ὅλῃ της τῇ μανίᾳ, ὅταν ἡ Αἰμιλία ἀφυπνίσθη τὴν ἐπαύριον· ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ τρέξῃ ἀμέσως εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἴδῃ «πῶς εἶνε ἔξω.»

Φεῦ! τὸ ἐξοχικὸν τοπίον δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐλκυστικόν. Ἀγροὶ λασπώδεις ἀπὸ τὴν βροχὴν ἐξετείνοντο ἕως ἐκεῖ ποῦ ἔφθανε τὸ βλέμμα, καὶ μόλις διεκρίνοντο εἰς τὸ βάθος, μακράν, τὰ βουνὰ ἐκεῖνα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ πατὴρ τῆς Αἰμιλίας τῇ ὡμίλησε τοσάκις, καὶ αὐτὴ τὰ ἐφαντάζετο τόσον ὡραῖα. Κ' ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀπογοητεύσεως.

«Ἐπερίμενα καλλίτερα, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ὁπωσδήποτε, ὅταν φουντώσῃ τὸ περιβόλι, εἰμπορεῖ νὰ κερδίσῃ ἡ ἄποψις· ὑπάρχουν, βλέπω, ὑψηλὰ δένδρα καὶ ὡραῖα... Ἀ, νὰ ἀπὸ ποῦ προήρχετο καὶ ὁ ἀποψινὸς θόρυβος: ἀπὸ αὐτὴν τὴν καστανέαν, τῆς ὁποίας οἱ κλῶνοι φθάνουν ὡς τὸ παράθυρόν μου, καὶ ὅταν ὁ ἄνεμος τοὺς σείῃ, κτυποῦν τὰ γυαλιά. Τί ἀνόητη ποῦ ἤμουν νὰ φοβηθῶ γιὰ τόσο πρᾶγμα! Ἄχ, ἂν εἶχα μαζί μου τὴ μαμμὰ καὶ τὴν Εὐρυδίκη, δὲν θὰ μ' ἐνοιαζεν οὔτε γιὰ χειμῶνα οὔτε γιὰ καλοκαῖρι, καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχὴς εἰς ὁποιονδήποτε μέρος. Ἀλλ' ὄχι, δὲν πρέπει νὰ με πιάσῃ πάλι ἀπελπισία· θάρρος! ἂς ἐνδυθῶ γρήγορα! Δὲν ἠξεύρω τί ὥραν συνειθίζουν νὰ προγευματίζουν ἐδῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶμαι ἕτοιμη, μήπως τυχὸν μὲ περιμένουν...»

Ἐνεδύθη ὅσον γρηγορώτερα ἠμπόρεσεν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ὠφέλησε, διότι μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἡ θεία της τὴν ὑπεδέχθη διὰ τῶν ἑξῆς:

— Μὰ τί ὥρα ξυπνᾶτε σεῖς εἰς τὸ σπίτι σας, Αἰμιλία; Ἐμεῖς ἐπρογευματίσαμεν πρὸ πολλοῦ!

Ὡραῖα ἤρχιζεν ἡ ἡμέρα! μ' ἐπίπληξιν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν! Ἡ Αἰμιλία ὑπεσχέθη καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐξυπνᾷ τοῦ λοιποῦ ἐνωρίτερα· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ταπεινώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ προγευματίσῃ ἐν σιωπῇ.

Ἔπειτα διέτρεξεν ὅλην τὴν οἰκίαν, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ νέον της ἐνδιαίτημα. Ἦτο μεγάλη διώροφος οἰκοδομή, ἐγειρομένη ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὰς ἄλλας οἰκίας. Ἀλλ' ὁ Τόμ, ὁ σκύλος τοῦ πλοιάρχου, ἦτο καλὸς φύλαξ, καὶ ἄλλως τε εἰς τὸ Κιμπασσέτον δὲν ἐφοβοῦντο ποτὲ ἀπὸ κλέπτας. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ἔβλεπέ τις μίαν αὐλὴν πλακόστρωτον· δεξιᾷ ἕνα λαχανόκηπον· ἀριστερᾷ τὸν κῆπον, γεμάτον ἀπὸ ἄνθη καλοκαιρινά, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐπέζων παρὰ ὀλίγαι ροδοδάφναι καὶ ὀλίγα χρυσάνθεμα. Οἱ λοιποὶ θάμνοι δὲν ἐζήτουν παρὰ ὀλίγον ἥλιον, διὰ νὰ πετάξουν νέα φύλλα. Ὄπισθεν ἐξετείνετο ἔρημος καλλιεργημένων γαιῶν, αἱ ὁποῖαι τὸ θέρος μετεβάλλοντο εἰς ἀγροὺς σίτου καὶ κριθῆς. Πλησίον τοῦ μαγειρείου εὑρίσκοντο αἱ ἀποθῆκαι, ὁ σταῦλος καὶ ὁ ὀρνιθών. Ὅλα αὐτὰ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ὑπῆρχον πρὸ αἰώνων. Ὁ γέρων Χώβ δὲν ἠγάπα τὰς καινοτομίας· τὰ κτήματά του εὑρίσκοντο ἀκόμη ὁποῖα τὰ παρέλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πατρός του, καὶ οὐδέποτε, διὰ κανένα λέγον, δὲν ἠθέλησε νὰγοράσῃ τὸς νέας γεωργικὰς μηχανάς. Ἐπίσης δὲν ἀντήλλαξε ποτὲ τὰ εἴδη τῶν βοῶν του καὶ τῶν ὀρνίθων του μὲ νέα εἴδη, ὅπως ἔκαμναν πολλοὶ γείτονές του, ἀναγνωρίζοντες ὅτι μερικὰ πράγματα σημερινὰ εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ μερικὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος.

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ νέα κατοικία τῆς Αἰμιλίας. Ἀλλὰ καθὼς λέγει κάποιος φιλόσοφος: «Ἡ ζωή μας εἶνε ὁποία τὴν κάμνομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι· — ὁ κόσμος μᾶς φαίνεται τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τὸν παρατηροῦμεν.» Ἄρα τὸ πᾶν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν Αἰμιλίαν καὶ ἀπὸ τὰς ἰδίας της διαθέσεις.

Ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Καιρός! Οὔτε σκυλὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεμυτίσῃ! ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος.

Ἡ Χαρὰ Σάμβορν δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ, μεθ' ὅλην τὴν ὑπόσχεσίν της, καί, κατὰ τὴν κυρίαν Χώβ,—μεθ' ὅλην της τὴν τρέλλαν. Καὶ ἡ Αἰμιλία μόνη, ἐπλανᾶτο ἀσκόπως ἀνὰ τὴν οἰκίαν. Ἠσθάνετο τόσην ἀνίαν, τόσην μελαγχολίαν, ὥστε εὐχαρίστως θὰ ἔκλαιεν, ἂν δὲν εἶχεν ἀποφασίσῃ σταθερῶς νὰ μὴ κάμνῃ πλέον ἀνοησίας...

Εὐτυχῶς, ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἀξιοπαρατήρητα καὶ ἀξιοθαύμαστα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλοιάρχου Χώβ. Ἐξήτασε τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, ὅλα τὰ ἀντικείμενα τὰ παραδιασμένα εἰς τὰ ὑαλόφρακτα ἐρμάρια τῆς μάμμης της: παλαιὰ ἀσημικά, σκεύη ἐκ πορσελάνας ἀρχαῖα, ἐνθυμήματα ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων τόπων, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρῃ ὁ πλοίαρχος ἀπὸ τὰ ταξείδιά του, ἀνθρωπάρια κινεζικά, εἰδώλια χάλκινα τῶν Ἰνδιῶν, περίαπτα, κοσμήματα κτλ. Ἀλλὰ περισσότερον διεσκέδασεν εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅπου σπασμένα ἔπιπλα, χωλὰ καθίσματα, παλαιὰ κιβώτια μὲ γλυφάς, ροδάνια καὶ ἀργαλοί, μὲ τοὺς ὁποίους αἱ προμάμμαι καὶ αἱ προ-προμάμμαι εἶχον κατασκευάσῃ τόσα ὡραῖα ὑφάσματα, ἐκοιμῶντο ἐκεῖ πρὸ χρόνων πολλῶν, φύρδην μίγδην, χωρίς ποτε κανεὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ταράξῃ τὸν ὕπνον των.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις, ὁ παπποῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ εὐδιάθετος, διηγήθη εἰς τὴν ἐγγονήν του διαφόρους ἱστορίας τῶν νεανικῶν του χρόνων. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένην, κατελήφθη ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς του καὶ δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ὁμιλῇ. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ ραγδαία καὶ ἀκατάσχετος, καὶ ἡ Χαρὰ Σάμβορν, ὅπως τὴν προτεραίαν, δὲν ἤρχετο. Ἡ Αἰμιλία ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν θὰ ἐτελείονε ποτέ.

Τὸ ἑσπέρας, ἐνῷ ὁ παπποῦς ἐκοιμᾶτο ἐπάνω εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἡ μάμμη ἔκαμνε τὸ ἴδιον ἐπάνω εἰς τὸ πλέξιμόν της,— μολονότι αὐτὴ δὲν θὰ ὡμολόγει ποτὲ ὅτι εἶχε παρομοίας ἀδυναμίας! — ἡ Αἰμιλία ἐδραπέτευσεν ἀθορύβως κ' ἔφθασε μέχρι τοῦ μαγειρείου, ὅπου ἠῦρε τὸν Κάρολον καὶ τὴν Ἐσθήρ, τὸν ἕνα νὰ μελετᾷ καὶ τὴν ἄλλην νὰ πλέκῃ δαντέλλαν μὲ βελονάκι. Καὶ οἱ δύο τὴν ὑπεδέχθησαν μὲ μειδίαμα· προφανῶς, ἐκεῖ ἦτο εὐπρόσδεκτος.

— Νὰ ἠξεύρατε πόσον στενοχωροῦμαι! ἐφώναξεν. Ἀλλὰ σύ, Κάρλ, ἐξακολούθησε τὴν μελέτην σου· ἦλθα νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μὲ τὴν Ἐσθὴρ διὰ νὰ διασκεδάσω.

— Διατί μὲ λέγετε Κάρλ; ἠρώτησε τὸ παιδίον μὲ ὕφος μαρτυροῦν ἔκπληξιν.

— Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι τὄνομά σου, ἀφοῦ εἶσαι Ὁλλανδός;

— Ποιὸς σᾶς το εἶπεν:

— Ἡ Χαρὰ Σάμβορν.

— Ἄχ, ναί... εἶμαι ἀπὸ τὴν Ὁλλανδίαν, καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ξαναγυρίσω... εἶπε μελαγχολικῶς ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης. Ἴσως ἐκεῖ δὲν θὰ μ' ἐδυσκόλευαν τόσον πολὺ τὰ μαθήματα!

Καὶ μὲ ἀπότομον κίνημα ἔκλεισε τὸ βιβλίον του.

— Μὰ ἔχεις τόσον κακὸν καθηγητήν, ποῦ δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσῃ; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Ἐγώ, καθηγητήν! ἀπήντησεν ὁ Κάρολος μὲ πικρίαν· μόνον ἕνα εἶχα 'στὴ ζωή μου, καὶ αὐτὸν γιὰ τρεῖς μῆνες! Δὲν εἶνε ἀπελπιστικὸν διὰ τὴν ἡλικίαν μου;

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Δεκαέξ... καὶ δὲν ἔμαθα ἀκόμη οὔτε ὅσα ξεύρει ἕνα παιδὶ δέκα χρόνων. Δὲν ὠφελεῖ νὰ βασανίζωμαι ἔτσι, ἀφοῦ μόνος μου δὲν εἰμπορῶ νὰ κατορθώσω τίποτε... Εἶνε νὰ τραβᾷ κανεὶς τὰ μαλλιά του!

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ὑπέφερε τόσον, ὥστε, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐξωμολογεῖτο τὰς λύπας του εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, ὁ ὁποῖος τῷ ὡμίλει μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον.

Καὶ δι' αὐτὸ μετενόησεν ἀμέσως. Πῶς τὸ ἔκαθε, νὰ μεμψιμοιρήσῃ ἐνώπιον τῆς ἀγνώστου ἐκείνης κόρης, αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε ποτὲ κανένα οὔτε νὰ μανιτεύσῃ πόσον ὑπέφερεν!

— Εἰς τὴν θέσιν σου, τῷ εἶπεν εὐμενῶς ἡ Αἰμιλία, ἐγὼ δὲν θὰ ἔχανα τὸ θάρρος μου. Ἀφοῦ τόσον ὀλίγον καιρὸν ἐπῆγες εἰς τὸ σχολεῖον, φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶσαι πιὸ προχωρημένος.

— Δὲν ἀπελπίζομαι πολὺ συχνά, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος· ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπόν μου.

Καὶ προσεπάθησε νὰ λάβῃ ὕφος ἀδιάφορον. Ἡ Αἰμιλία ἦτο ἀρκετὰ εὐφυὴς διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἤθελε τὰς παρηγορίας της. Κ' ἐστράφη πρὸς τὴν Ἐσθήρ.

«Αὐτὴ τοὐλάχιστον θὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἀκούσῃ;» ἐσυλλογίσθη, λαμβάνουσα τὸ πετροκόνδυλον καὶ τὴν πλάκα τῆς κωφαλάλου. «Κ' ἐγὼ ἐπίσης θὰ εἶμαι πολὺ δυστυχής, ἂν δὲν εὕρω ψυχήν, μὲ τὴν ὁποίαν νὰ εἰμπορῶ νὰ ἀνταλλάσσω τὰς ἰδέας μου.»

Ἔπειτα ἔγραψεν εἰς τὴν πλάκα τῆς Ἐσθήρ:

«Τὰ κορίτσια εἶνε φλύαρα, αὐτὸ τὸ ξεύρουν ὅλοι. Θά σας ἐνωχλοῦσα ἀρά γε πολύ, ἂν ἤθελα νὰ συνομιλήσω μίαν στιγμὴν μαζί σας; Ἂν προτιμᾶτε νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἐργασίαν σας, πῆτέ μού το, καὶ φεύγω ἀμέσως. Ἀφῆστε μόνον νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν: Εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφότου εἶσθε ἔτσι, καὶ πῶς κατορθόνετε νὰ εἶσθε πάντοτε καλὴ καὶ ὑπομονητική; Εἰς τὴν θέσιν σας, ἀγαπητή μου Ἐσθήρ, θὰ ἤμουν πολὺ ἀπελπισμένη!...»

Ἡ κυρία Φὰγγ ἔγραφε μὲ ταχύτατα θαυμαστήν:

«Εἶμαι πρόθυμος νὰ συνομιλῶ μαζί σας ὅταν θέλετε, μὶς Αἰμιλία, καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐνδιαφέρῃ, θά σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου. Εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ἀπὸ ἕνα πέσιμον, ἔμεινα κωφή. Ἤμουν τόσον μικρά, ὥστε δὲν ἄργησα νὰ λησμονήσω τὰς ὀλίγας λέξεις, τὰς ὁποίας ἤξευρα, καὶ οὕτω δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ ὁμιλῶ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι καθόλου τὴν ἐποχὴν ποῦ ἤμουν κ' ἐγὼ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ αὐτὸ ἴσως μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω γενναιότερα τὴν δυστυχίαν μου.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Τέλος ἡ Λιλίκα ἔφθασεν!

Εἶνε πιὰ μεγάλο κορίτσι αὐτὴ ἡ κυρία Λιλίκα, ποῦ ἀκοῦτε, γιατὶ εἶνε ψηλότερη ἕνα ὁλόκληρο κεφάλι ἀπὸ τοὺς ἑξαδέλφους της. Εἶνε ὅμως καὶ καλὸ κορίτσι, ἀνοικτόκαρδο, γελαστό, ὥστε ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτὸς δὲν τὴν ἐντράπηκαν καὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ κάμνουν καλὴ συντροφιά.

Ὁ Τάκης τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι, ὁ Τοτὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὴν ἐπῆγαν νὰ της δείξουν τὸ περιβόλι των, τὰ δένδρα, τὰ λουλούδια, τὴ σέρρα, τὴν αὐλή, τὸ πηγάδι, τὴ βρύσι, ὅλα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐξέχασαν νὰ της δείξουν καὶ τὸ περίφημο κανάλι, καὶ ἡ κυρία Λιλίκα τὸ ἐθαύμασε πολύ.

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτὸς ἔχουν μέσα τους φυσικὸν τὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενίας. Εἶνε καλοκαῖρι, κάμνει ζέστη· καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἐσυλλογίσθηκαν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη των πρέπει νὰ δροσισθῇ. Ὁ Τάκης, δεξιᾷ, ἀνεκάλυψε ἕνα ροδάκινον, τὸ πρῶτον ποῦ εἶχε ὡριμάσῃ. Εἶνε πολὺ ψηλά· ἂν σηκωθῇ ὅμως στὲς μύτες τῶν ποδιῶν, μπορεῖ νὰ το φθάσῃ. Ὁ Τοτός, ἀριστερᾷ, μὲ λιγώτερον κόπον αὐτός, γιατὶ εἶνε χάμω, βρῆκε μιὰ φράουλα, ἀρκετὰ καλή, ἂν καὶ ἦταν ἡ τελευταία.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας πῶ, ὅτι ἡ μαμμὰ τοὺς εἶχε δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ κόβουν γιὰ τὴν ἐξαδέλφη ὅ,τι μποροῦσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ εἴτε λουλοῦδι, εἴτε ὀπωρικόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ὁ Κωστάκης Κωστοπούλης εἶνε φιλόδοξος. Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία, ἡ ὁποία εἶνε αἰσθημα εὐγενές, εἰς τὸν Κωστάκην καταντᾷ γελοῖον, διότι δὲν εἶνε φιλόδοξος ἐκεῖ ποῦ πρέπει.

Παραδείγματος χάριν, ὅταν τὸ σχολεῖόν του ἐξέρχεται ἐν σώματι, αὐτὸς θέλει νὰ βαδίζῃ ἐπὶ κεφαλῆς ὡς σημαιοφόρος. Ἀλλ' εἰς τὴν ματαίαν αὐτὴν ἐπίδειξιν περιορίζεται ἡ φιλοδοξία του. Εἰς τὸ Γυμναστήριον δὲν καταβάλλει καμμίαν προσπάθειαν νὰ φανῇ πρῶτος, καὶ δὲν τον μέλει καθόλου ἂν τον νικοῦν οἱ ἄλλοι, μολονότι θὰ ἠμποροῦσε νὰ τους νικήσῃ αὐτός, ἂν ἡ φιλοδοξία του ἦτο εὐγενεστέρα.

Εἰς τὴν Τάξιν, θέλει νὰ κάθεται πρῶτος εἰς τὸ πρῶτον θρανίον, καὶ νὰ ποζάρῃ ὡς ἀρχηγός. Ἀλλὰ δὲν φροντίζει διόλου νὰ εἶνε καὶ ὁ πραγματικὸς ἀρχηγός, νὰ μὴν ἀφίνῃ δηλαδὴ τοὺς ἄλλους νὰ τον περνοῦν εἰς τοὺς βαθμούς. Ἡ ἐπιδεικτικὴ θέσις τοῦ ἀρκεῖ. Τί τον μέλει ἂν ὁ πρῶτος τῆς τάξεως εἶνε ὁ Νικός ; Καὶ ὅμως ἠμποροῦσε νὰ εἶνε αὐτός, ἂν ἡ φιλοδοξία του ἦτο εὐγενεστέρα.

Ὅταν ἦτο συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἐπρότεινε σοβαρώτατα νὰ πληρώσῃ, διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών του εἰς τὴν πρώτην σελίδα !! Φυσικὰ ἡ Διάπλασις τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν δέχεται τοιαύτας δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ, καὶ ὅτι ἂν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών του, ἂς προσεπάθει νὰ βραβευθῇ εἰς κανένα Διαγωνισμόν.

Ἀλλ' ὁ Κωστάκης ποτὲ δὲν ἐκοπίασε διὰ νὰ διαγωνισθῇ καὶ νὰ πάρῃ βραβεῖον,— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατορθώσῃ, ἂν ἡ φιλοδοξία του ἦτο εὐγενεστέρα.

Ἐν τούτοις ἐθύμωσε καὶ παρῃτήθη ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος, φαίνεται δὲ ὅτι, διὰ νὰ παρηγορηθῇ, ἀπεφάσισε νὰ ἱδρύσῃ ἕνα Σύλλογον.

Ποῖος ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου; Φιλανθρωπικός ; καλλιτεχνικός ; φιλολογικός ; ἐπιστημονικός ; Τίποτε ἀπὸ αὐτά, καὶ θὰ ἦτο δύσκολον νὰ το εὕρετε : ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου ἦτο . . . νὰ γίνῃ Πρόεδρος ὁ Κωστάκης.

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ! . . Τί ὡραῖος τίτλος ! . . Πόσον διέθρυπτε τὴν φιλοδοξίαν του ! . . .

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε καὶ τὴν ὑποψίαν ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὸς διὰ τοιοῦτον ἀξίωμα, ἐφρόντισε νὰ προςλάβῃ ὡς ἱδρυτὰς τοῦ Συλλόγου μόνον συγγενεῖς του, καὶ μικροτέρους ἀπὸ αὐτόν, — προπάντων δὲ ὀλιγώτερον φιλοδόξους, — ὥστε ἡ ἐκλογή του νὰ εἶνε βεβαία.

— Καὶ πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν Σύλλογον ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ὁ ἐξάδελφός του.

— Κυκεών ! ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ Κωστάκης.

Ὁ Πέτρος ἐγέλασε.

— Μὰ ξεύρεις τί θὰ πῇ κ υ κ ε ώ ν ;

— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει ἡ λέξις, ἐδήλωσεν ὁ Κωστάκης. Εἶνε λέξις ἠχηρά, καὶ θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν.

Οἱ «ἵδρυταί» τοῦ Συλλόγου τὸ παρεδέχθησαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Πέτρος ἐπρότεινε μερικὰ ἄλλα ὀνόματα,— Ἑλληνισμός, Ἑλικών, Ὅμηρος, Βύρων— ἀλλ' ἀπερρίφθησαν ὅλα μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, καὶ ὁ Σύλλογος ὠνομάσθη διὰ βοῆς «Κυκεών».

Καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου ὁ Πέτρος ἔφερεν ἀντίρρησιν. Ἐπρότεινε δηλαδὴ νὰ μὴ γίνῃ ἀμέσως, διότι τὰ μέλη ἦσαν πολὺ ὀλίγα, καὶ ὅλω συγγενεῖς.

— Θά μας ποῦν ὕστερα ὅτι τὸ κάμαμε ἐ μ ε ῖ ς κ' ἐ μ ε ῖ ς ! προςέθεσεν.

Ἀλλ' ὁ Κωστάκης ἀμέσως ἐξεφώνησε λόγον, διὰ τοῦ ὁποίου κατέρριψεν ἓν πρὸς ἓν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἔπεισε τὸ «οἰκογενειακὸν συμβούλιον» ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου ἦτο ζήτημα «ἐπεῖγον».

Καὶ ἔγινεν αὐθωρεί.

Δύο ἦσαν οἱ ὑποψήφιοι : ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Πέτρος. Ὁ Πέτρος ἐπῆρε δύο ψῆφους, τὴν ἰδικήν του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Κωστάκης ὅμως ἐπῆρε τρεῖς : τὴν ἰδικήν του. τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ ἄλλου ἐξαδέλφου του. Ἄρα ὁ Κωστάκης ἀνεκηρύχθη πρόεδρος.

Εὐθὺς μετὰ τὴν λύσιν τῆς συνεδριάσεως,— ἡ ὁποία ἦτο ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία, τοῦ Συλλόγου «Κυκεών» διότι ὁ σκοπός του ... ἐξεπληρώθη, — ὁ κύριος Πρόεδρος μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον.

Μαντεύετε διατί ; Διὰ νὰ τυπώσῃ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸν νέον του τίτλον.

Τὸ βράδυ πάλιν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον, ὅπου τῷ παρέδωσαν, ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, ἕνα κουτάκι μὲ πενῆντα κομψὰ ἐπισκεπτήρια, τὰ ὁποῖα ἔγραφαν:

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΗΣ

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Κυκεόνος»

Κ' ἐπειδὴ ἐπλησίαζε Πρωτοχρονιά, ὁ κύριος Πρόεδρος ἔκρινε καλὸν νὰ τα διασπείρῃ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, παντοῦ ὅπου ἐγνώριζε, μὲ τὴν εὐχὴν «Αἴσιαν τὸ νέον ἔτος.»

Ἐν ἀπὸ τὰ φιλόδοξα ὅσον καὶ ἀνορθόγραφα αὐτὰ ἐπισκεπτήρια, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ πειράξῃ ὀλίγον τὸν ἀντίπαλόν του, τοῦ το ἐπέστρεψεν, ἀφοῦ ἔξυσε μὲ τὸν σουγιᾶν του μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἔκρινε περιττάς . . . Καὶ τὴν Πρωτοχρονιὰν ἀνήμερα, ὁ φίλος μας Κωστάκης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, μεταμορφωμένον ὡς ἑξῆς :

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΗΣ

ὄνος

Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι τὸ πείραγμα ἦτο κάπως χονδρόν. Ἀλλ' ὅταν ἔχῃ καν εἰς τόσον προῶρους καὶ γελοίας φιλοδοξίας, τοῦ ἀξίζουν τέτοια καὶ χειρότερα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Διὰ τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου,—τὸ ὑποθετικὸν αὐτὸ γεῦμα,— ἔχομεν ἤδη τὸν Ὀφοκατάλογον, ἀπὸ τὸν τελευταῖον Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον ἂν εἴχαμεν κ' ἕνα ποίημα,— τί λέτε;— ἕνα Ὕμνον, διὰ νὰ τον τραγουδήσῃ εἰς τὸ γεῦμα χορὸς ἀπὸ καλλιφώνους συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας.

Ὅσον διὰ τὴν μουσικὴν αὐτοῦ τοῦ Ὕμνου, δὲν εἰμπορῶ βέβαια νὰ την ζητήσω ἀπὸ σᾶς, διότι δὲν εἶσθε σ υ ν θ έ τ α ι. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμπορῶ νὰ παρακαλέσω τὸν φίλον μου Λώρην Μαργαρίτην νὰ μας συνθέσῃ ἕνα Ὕμνον. Ἀλλ' ὅσον διὰ τοὺς στίχους, αὐτὸ πιὰ εἰμπορεῖτε νὰ το ἐπιχειρήσετε, διότι λίγο-πολὺ ὅλοι σχεδὸν στιχουργεῖτε, καὶ πολλάκις ἕως τώρα μοῦ ἐστείλατε ποιήματά σας, τὰ ὁποῖα δὲν εὕρηκα ἄσχημα. . .

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θέμα τοῦ νέου μας ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ : Ἕνας Ὕμνος εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ τονισθῇ ἀπὸ τὸν Λώρην Μαργαρίτην, — ὑποθέσατέ το τοὐλάχιστον,— καὶ θὰ ψαλῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἀπὸ χορόν.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως, ἀλλ' ἀπὸ ταδέλφιά των μ ό ν ο ν ὅ σ α ἔ χ ο υ ν ψ ε υ δ ώ ν υ μ ο ν.

2. — Τὸ ποίημα θὰ ἐπιγράφεται «Ὕμνος εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως», θὰ εἶνε γραμμένον εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον,— ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον καὶ ἐπιθυμῇ νὰ γένῃ χρῆσις αὐτοῦ.

3.— Τὸ ποίημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη ποιητικήν μας γλῶσσαν. Ποιήματα γραμμένα εἰς σχολαστικὴν ὑπερκαθαρεύουσαν ἢ καὶ εἰς ἐξεζητημένην δημοτικήν, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. (Ὁ Ὕμνος τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων: «Ἀρχαῖον πνεῦμ' ἀθάνατον κτλ.» εἰμπορεῖ νὰ σας χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα γλώσσης.)

4.— Τὸ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ὀλιγωτέρους τῶν ὀκτὼ (8) στίχων— λέγω σ τ ί χ ω ν, ὄχι στροφῶν,— οὔτε ἀπὸ περισσοτέρους τῶν εἴκοσι (20.)

5.— Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ, (σελ. 11, στήλ. β').

6.— Ποιήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ἐπιμένει νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα.

— Ὅταν εἶνε προσκεκλημένοι, τοῦ λέγει ὁ πατέρας του, τὰ παιδιὰ δὲν κάθονται στὸ τραπέζι. Ἂν εἶχες καὶ σὺ μουστάκια, μάλιστα !

— Τότε λοιπόν, ἀπαντᾷ ὁ Τοτός, ἀς καθίσῃ στὸ τραπέζι ὁ γάτος, ποῦ ἔχει μουστάκια τόσους !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Δίβετ

* * *

Ὁ *Διάβολος Ἑσπερινὸς* δείχνει μὲ ὑπερηφάνειαν τὰς χῆνας του.

Ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* (θαυμάζων:)— Ὦ τί ὡραῖες ! . . . μία, δύο . . . καλὲ εἶνε δεκατρεῖς ! πρέπει νὰ σφάξῃς τὴ μία.

Ὁ *Διάβολος Ἑσπερινὸς* (ἀνησυχῶν :) — Ποιὰ νὰ εἶνε, καημένε ἡ δεκάτη τρίτη ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωμετρομπτσίκου

* * *

Ὁ *Παπποῦς* :— Λοιπόν, Παντελάκη, τί θέλεις νὰ σου ἀγοράσω διὰ τὴν ἑορτήν σου ;

Ὁ *Παντελάκης* :—Ἀχ, παπποῦ, πάρε μου ἕνα τηλέφωνο, νὰ πανεσῶ 'στὸ δάσκαλο, χωρὶς νὰ πηγαίνω 'στὸ σχολεῖο !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διονυσιάδος Πηγῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΔΩ ΚΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ !

Ἀνάμεσα εἰς τὰς Συλλογὰς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ τρέχοντος Διαγωνισμοῦ, ἠύρα τρεῖς, αἱ ὁποῖαι μοῦ φαίνονται κάπως ὕποπτοι. Εἶνε γραμμέναι καὶ αἱ τρεῖς,—ἢ τοὐλάχιστον αἱ δύο, —διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, καὶ φέρουν τὰ ψευδώνυμα : *Ἀμαρυλλίς, Φροῦ-Φροῦ, Κυκλαμιά*. Νομίζω μάλιστα ὅτι δέν μου ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅπου διαμένουν αἱ τρεῖς αὐταὶ φίλαι μου, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην. Δι' αὐτὸ δὲν εἶμαι βεβαία, — διότι δὲν ἐπρόσεξα εἰς τὴν σφραγῖδα τοῦ Ταχυδρομείου,— ἀλλὰ καὶ πάλιν αἱ Συλλογαί μοῦ φαίνονται ὕποπτοι, καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ ἐστάλησαν ἀπὸ κανένα *ἀσεβῆ*, χωρὶς αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος φίλαι μου νὰ ἔχουν εἴδησιν. Δὲν θὰ τας συμπεριλάβω λοιπὸν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἐκτὸς ἂν ἡ *Ἀμαρυλλίς*, ἡ *Φροῦ-Φροῦ* καὶ ἡ *Κυκλαμιὰ* μοῦ δηλώσουν δι' ἐπιστολῶν των *ἰδιοχείρων*, ὅτι αἱ Συλλογαὶ εἶνε τῶντι ἰδικαί των.

Τὸ ἴδιον θὰ κάμω καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην Συλλογήν, τὴν ὁποίαν θὰ κοπελούθω τυχὸν ἀργότερα, —διότι δὲν τας ἐξήλεγξα ἀκόμη ὅλας, — ὡς μὴ γεγραμμένην διὰ χειρὸς τοῦ διαγωνιζομένου. Ἠξεύρετε πολὺ καλά, ὅτι γνωρίζω τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἑκάστου φίλου μου, καὶ δὲν γελιέμαι εὐκόλα . . .

Ἴσως θὰ μου εἴπῆτε : Ἀλλ' ἂν εἶνε κανεὶς κακογράφος κ' ἔβαλεν ἄλλον νὰ του ἀντιγράψῃ τὴν Συλλογήν του ; Αὐτὸ βέβαια ἐπιτρέπεται. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τόσον αὐστηροῦ Διαγωνισμοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐζήτησα διαβεβαίωσιν *ἐπὶ λόγῳ τιμῆς* περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὑποβαλλομένων Ἀσκήσεων, νομίζω ὅτι ἔχω *καθῆκον* νὰ ἀποκλείσω τὰς Συλλογὰς ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἡ Διαβεβαίωσις τοὐλάχιστον δὲν εἶνε ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως. Ὑπογραφὴ διὰ χειρὸς ξένης δὲν ἔχει κανὲν κῦρος, καὶ ὅτ' αὐτῆς δὲν εἰμπορεῖ νὰ δοθῇ *λόγος τιμῆς*.

Ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ πρώτην φορὰν θέλω νὰ εἶμαι ἐπιεικής, θὰ κάμω ὅ,τι ἔκαμα καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρω φίλας μου καὶ θὰ ζητήσω πάλιν ἰδιόγραφον ἐπιστολήν, ἀναγνωρίζουσαν ἢ ἀποκηρύττουσαν τὰς διὰ ξένης χειρὸς γραμμένας καὶ ὑπογεγραμμένας συλλογάς. Ὥστε, ἂν ἑκατὸς τῶν ἀνωτέρω, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, καὶ ἂν τὸ γνωρίζουν, εἰμποροῦν νὰ μου στείλουν τοιαύτην ἐπιστολήν, καὶ πρὶν τὴν ζητήσω.

Ἀκόμη μοῦ ἔρχονται πρωτοχρονιάτικες κάρτες ! Πῶς ἀργοῦν τὰ Ταχυδρομεῖα ! . . Αὐτὴν τὴν φορὰν ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς φίλους μου: *Πύργον Ἀΐφελ, Ἰσαβέλλαν Λεονάρδου, Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, Ἄβραν τοῦ Ἠπείρου* καὶ *Ἀναμμένο Σπίρτο*. Χρόνια πολλά !

Ἀπεναντίας, *Γλυκεῖα Αὐγή*, μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ μου λέγῃς ὅ,τι σκεπτεσαι, χωρὶς νὰ κρύπτῃς τίποτε καὶ χωρὶς νὰ δεισταζῇς διόλου. Ἔτσι πρέπει νὰ κάμνουν οἱ φίλοι μου, ὅταν πραγματικῶς μὲ θεωροῦν ὡς μητέρα. Εἰς ἄλλους ὁ "Ασωτος Υἱὸς» ἤρεσε περισσότερον, ἀκριβῶς διότι ὑπενθυμίζει τὸν "Ασωτον Υἱὸν τοῦ Εὐαγγελίου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Βεβαίως, *Ἀνδρομάχη Φιλίππου*, ὀφείλετε νὰ συνεισφέρετε ὅλοι ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ σας προτρέψω. Τώρα θὰ γίνῃ μία μεγάλη Ἐπιτροπὴ καὶ θὰ μάθετε ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ δώσετε τὸν ὀβολόν σας.

Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Φέτος τὸ φλωρὶ τῆς πήτας μας ἔπεσε 'στὴ Γιαγιά. Καὶ βέβαια, σ' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ πέσῃ, ἀφοῦ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐκόπτετο ἡ πήτα, ἤρχιζεν ἡ Εἰκοσιπενταετηρίς, εἰς τὴν ὁποίαν ἂν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ἡ Διάπλασις, τὸ ὀφείλει εἰς τὴν Γιαγιάν της. Διότι αὐτή, εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα, πρωὶ καὶ βράδυ, παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ δίδῃ ὑγείαν καὶ καλὴν φώτησιν εἰς τοὺς φίλους μας, διὰ νὰ γίνουν καλοὶ χριστιανοί, χρήσιμοι εἰς τὴν πατρίδα πολῖται, καὶ νὰ γίνουν τὴν Διάπλασιν . . . Καὶ νὰ ποῦ ἡ εὐχή της ἔπιασε !

Ἀγνηγέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα. Ἐγελάσαμεν μ' ἐκεῖνο ποῦ γράφεις, ὅτι μόλις ἀντίκρυσες τὸν Ἀνανίαν, ἐμφανιζόμενον εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον, ἐφώναξες : «Ὦ λυγηρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου . . .» Ἔλεγες, φαίνεται, εἰς τὸν νοῦν σου τὸ ξεσπάθωμα.

Ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μοῦ γράφει : «Προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὴν Ἀλληλογραφίαν.— δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃς δι' αὐτό, — (μπᾶ ! γιατί ;) προπάντων δὲ τώρα ποῦ ἀνεφάνησαν τόσοι ἔξυπνοι καὶ ζωηροὶ συνδρομηταί, τὸ *Κεντρί*, τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος*, ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* κτλ. Διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας σου ἐσχετίσθην φιλικώτατα μὲ πολλὸς συνδρομήτριας, ὡς π. χ. μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, μὲ τὴν ὁποίαν ἀλληλογραφῶ τακτικά. » Καλὰ ὅλ' αὐτά· ἀλλὰ κύτταξε φέτος πιὰ νὰ πάρῃς καὶ κανένα βραβεῖον, ἀφοῦ εἰσαι ἑπτὰ χρόνια συνδρομήτριά μου, καὶ δὲν ἐβραβεύθης ἀκόμη.

Ναί, *Ρίττα Μεσσηνέζη*, ἡ Ἱστορία εἶνε λαμπρὸν καὶ ὠφελιμώτατον ἀνάγνωσμα, καὶ μάλιστα ἡ ἑλληνική. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ δημοσιεύσω Ἱστορίαν. Θὰ ἦτο περιττόν, ἀφ' οὗ εἶνε γραμμένη εἰς τόσα βιβλία καὶ καθένας εἰμπορεῖ νὰ τα διαβάσῃ. Ἐγὼ δημοσιεύω πράγματα, ποῦ δὲν τα εὑρίσκει κανεὶς εἰς ἄλλα βιβλία. Ἐδῶ καθένας, βλέπεις, ἔχει τὸν προσωπόν του !

Ἐλπίζω, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, νὰ ἐκδώσω κανὲν ἔκατοντο τεῦχος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου. Ἀλλ' ἡ συναναστροφή, τὴν ὁποίαν ὀνειροπολεῖς σύ, *Ἀϊ - Λάιφ τῶν Παιγνίων*, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής.

Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. *Ἀλεξικέραυνον*. Ἀλλὰ μόνον ὅταν πρόκειται παρὶ παραγγελίας θά μου γράψῃς; Λυποῦμαι δι' αὐτὸ καὶ ἀς μὴν ἀφεθῇ ἄλλο περὶ τῆς ἀγάπης σου. Ἄλλοτε ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα ἐλάμβανα σωρηδὸν τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου.

Ὁ *Φάουστ* μὲ τρεῖς φίλους του ἐξέδραμε κατ' αὐτὰς εἰς Πενσέλην, καὶ ὀδοιπόρησαν ἐπὶ ὀκτὼ συνεχεῖς ὥρας. Τοῦτο, λέγει, ἔστω πρὸς γνῶσιν τοῦ φίλου μας *Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ*.— Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύψῃς εἰς τὴν θέλησιν τῆς μητρός σου, διότι εἶνε σκληρὸν νὰ σας ἀποχωρισθῇ καὶ τοὺς δύο ἀμέσως.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κρηταικὸν Ἄνθος* (Δ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Κρῆσσαν Κοραλίδα* (Μ★) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* (Χ. Κ. σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου·) *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν* (Α. Κ.) *Δαμπρὸν Πιαντοσαν* (Α. Δ. Κ.) *Ἀλέα τοῦ Εὐξείνου* (Κ. Γ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (Γ. Γ.) *Λεσὰν τῆς Ἐρήμου* (Χ. Α. Β. τί καλλιγραφικὴ ἐπιστολή ! εὖγε·) *Τύλλον Ὀστίλιον* (Τ. Κ. νὰναγνώσῃς τὸν Ὀδηγόν, διὰ νὰ μάθῃς πότε καὶ πῶς εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς Ἀσκήσεις·) *Ἀνδρείκελλον* (Δ. Π. *χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ φυλλάδιά μου·*) *Κεκρυμμένον Θησαυρὸν* (Ε. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (Ε. Β. σοῦ δίδω αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον; τὸ ὁποῖον εἶχε πολὺν καιρὸν μία φίλη μου, τώρα ἐν ἀπομαχίᾳ· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Καρυάτιδα* (Δ. Π. καὶ εἰς σὲ ἐπίσης δίδω ψευδώνυμον παλαιᾶς μου φίλης·) καὶ *Κὺρ Μέντιορ* (Α. Π. ἀφοῦ τὸ προτιμᾷς καὶ εἶνε ἐλεύθερον, διατί ὄχι ;)

Ἡ νέα μου φίλη *Χρυσίνα Κ. Κυριακοῦ* [ΕΕΕ] —ἡ ὁποία ὅμως μὲ γνωρίζει ἀπὸ πολὺν καιρόν, διότι κάθε χρόνον οἱ γονεῖς της τῆς ἐχάρισαν ἀπὸ ἕναν χρυσόδετον τόμον μου, —πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ *Σπίρτο Μονάχο* δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἡ ἐπιστολή της τόσον χαριτωμένη, στε δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ μου ξαναγράψῃ !

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ὁ *Θεοπρόβλητος Μυρσιλᾶ* ἀσπάζεται τὸν *Ρόδιον Δόκιμον*, τὸν ὁποῖον γνωρίζει·—ὁ *Ἴσθμὸς τοῦ Παναμᾶ* χαιρετᾷ τὸν *Ρόδιον Δόκιμον* καὶ ζητεῖ τὴν διαμονὴν τοῦ *Ροδίου Ἱππότου* — ἡ *Κόρη τῆς Σινώπης* ἀσπάζεται τὴν *Ξενιτευμένην Σινωπίδα* καὶ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι*, τὰ ὁποῖας γνωρίζει·—ὁ *Στάλλεϋ* χαιρετᾷ τὸ *Ἐνθυμοῦ* καὶ τὸ ἐρωτᾷ ποῦ εὑρίσκεται· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* ἀσπάζεται τὴν *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι μόνον δι' ἀντιλλαγῆς Μ.Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῇ φανερώσῃ τάρχικά της; ἀφοῦ τῇ εἶπῃ κ' ἐκείνη τὰ ἰδικά της· —τὸ *Ἄνθος Μαΐου* ζητεῖ ἀπὸ τὸν *Ἀρχικαλαμπουρισμὴν* τἀρχικὰ τοῦ πρώτου ψευδωνύμου του·—ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου, Φιλόμουσον Νεάνιδα Πειραϊκὴν Νύκτα* καὶ *Μέμφιδα*·—ἡ *Βεατρίκη* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Τσιγγανέλλ*.

λαν· — ἡ *Ἀργυρόηχος Φωνὴ* καὶ ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* ἀσπάζονται τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, τὸ ὁποῖον συγχαίρουν διὰ τὴν μαντικήν του· — ἡ *Ἀθῴα Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, καὶ τὸ ὄνομα τῆς *Σιωπηλῆς Νυκτὸς* καὶ τῆς *Πικραμένης Καρδούλας* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Γιαμτσιμτσῖκος* συγχαίρει τὸν *Ν. Λαπαθιώτην* διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ χαιρετᾷ τὸν *Ἀριστέα* καὶ τὴν *Ζημιόγαταν*· — ἡ *Κελαρύζουσα Κρήνη* ἀσπάζεται τὸ *Αἰ-Δάϊφ-τῶν Πατησίων* καὶ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, τῆς ὁποίας ἐγνώρισε τὴν ἀγαπητὴν φίλην.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: τὸ *Πράσινο Χαβιάρι* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας*, *Δούκισσαν τῶν Σαλῴων*, *Κάκιαν* καὶ *Σὶρ-Δὰ-Φαλουλάζ* — ὁ *Ἰσθμὸς τοῦ Παναμᾶ* μὲ τὸ *Ἄνθος Μαΐου*, *Ἰτέαν* καὶ *Ρόδιον Δόκιμον*. — τὸ *Ἀνδρείκελλον* μὲ τὸν *Ὄλυμπον*, *Κρόταλον*, *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* καὶ *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος* — ὁ *Στάνλεῦ* μὲ τὸ *Ἐρυθμοῦ* καὶ *Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην* — ὁ *Φάουστ* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Ἄνθος Μαΐου*, *Ἀριστέα* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — τὸ *Βολιώτικο Κρασὶ* μὲ τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα*, *Κεντρί*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* καὶ *Γαμβέττα* — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸν *Μέλλοντα Δόκιμον*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Παριστερίαν*, *Πύραμον* καὶ *Ἐξόριστον Ἕλληνα* — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Μαρκήσιον Βαλδούινον*, *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Κρεόληνν*, *Γιαμτσιμτσῖκον* καὶ *Μικρὰν Βιολιστήν* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θητήν*, *Ἀριελ*, *Ἔρημον Σαχάραν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Ζαπτίδα*, *Κρεόληνν*, *Ἄρισον Ποδηλάτην*, *Λύτσινγτον* καὶ *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Παλλὰς* μὲ τὴν *Ἀθῴαν Καρδίαν*, *Πούλιον Δράκον*, *Καυστικὸν Ἥλιον* καὶ *Ζωηρὰν Φλόγα* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναγαϊκοῦ* μὲ τὴν *Ζίνναν*, *Κάκιαν*, *Ὀρειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος* — ὁ *Νιαγάρας* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Λύραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Κεντρί* — τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸ *Ἀνῴαν Γκατέ*, *Μὴ με λησμόνει* καὶ *Ἀντιγόνην* — ὁ *Ἀνεμόμυλος* μὲ τὸν *Γλυκόλαλον Ὄρον*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κρόταλον* (τοῦ ὁποίου ἡ εὐγλωττία δὲν πηγαίνει εἰς μάτην, διότι ξεσπαθόνει, ξεσπαθόνει!) *Θεοπρόβλητον Μυρτιήλ*, *Ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ* (τοῦ ὁποίου ἡ χαρὰ εἶνε ἀπερίγραπτος, διότι καὶ φέτος θὰ εἶνε συνδρομητής μου) *Πράσινο Χαβιάρι* (ποὺ μου γράφει πάντοτε μὲ πράσινην μελάνην) *Στάνλεῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) *Ἑσπερίαν Λύραν* (δὲν ἠξεύρω ἀκόμη πότε θὰ γίνῃ τὸ σῆμα) *Σεμνὴν Κόρην* (εἶδες λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀνανίας δὲν διέψευσε τὰς ἐλπίδας σου) *Ὡραίαν Τουρλίδα* (ἔστειλα) *Βολιώτικο Κρασὶ* (μὰ ἐλπίζω ὅτι ἤρχισεν ἤδη νὰ σου στέλλῃ) *Παλλάδα* (αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε ἠμπορεῖς νὰ εἶσαι καὶ τώρα) *Ποιμενίδα τοῦ Παναγαϊκοῦ* (ἔστειλα) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (ὄχι, ἀλλ' ἐβράδυνε νὰ τυπωθῇ· τὸ ἔλαβες;) *Ἄνθος Ἐλπίδος* (γράψε χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα καλὰ μανθάνω) *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* (ποῦ ποτὲ δὲν τοῦ ἤρεσε περισσότερον ἡ «Διάπλασις» παρὰ τώρα) *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* (μὴν ἀνησυχῆς, διότι θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἀλήθεια, πολὺ ἀκριβὰ σοῦ ἐστοίχισεν αὐτὴ ἡ ἐκδρομή) *Ἀργυρόηχον Φωνήν*, *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*, *Ἀθῴαν Καρδίαν* (ἴσως εἰς τὸ προσεχὲς κάμω λόγον δι' αὐτὰ ποὺ μου γράφεις) *Πασίμαχον*, *Δωρητὴν Ὀρείων* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Γιαμτσιμτσῖκον* (ὡραιότατα τὰ Π.Πνεύματα· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς καλὰς εὐχάς) *Βεατρίκην* (ἡ ὁποία εἶνε πάντοτε ξεσπαθωμένη· ἀλλ' αἰτήσεις περὶ ἀλληλογραφίας μόνον πρὸς ψευδώνυμα ἀπευθύνονται, διότι ὅταν γνωρίζῃς τὸ ὄνομα, εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καὶ ἀπ' εὐθείας) *Κυανοῦν Βόσπορον* (ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1897) *Κόκκινο Καπελάκι*, *Τζάμαν* *Ἀνακατωμένον* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν πατέρα σου δι' ὅσα καλὰ λέγει δι' ἐμέ· ἡ Μ. *Ἀριθμητικὴ* τιμᾶται φρ. 5, καὶ εἰμπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου) *Μολὼν Λαβὲ* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸ δυστύχημά σου, τὸ ὁποῖον βεβαίως εἶνε μέγα· ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμνῃς θάρρος καὶ ὑπομονήν· συλλογίσου πόσοι ἄλλοι ἔχασαν τὸν πατέρα των εἰς μικροτέραν ἡλικίαν τῆς ἰδικῆς σου!..) *Ἰωάννην* καὶ *Ὀλυμπιάδα Δ. Τομαροπούλου* (φυσικά, βεβαιότατα, ὅσον παλαιότερος εἶνε ὁ φίλος σου, τόσον περισσότερον τὸν ἀγαπᾷς) *Κλέαρχον* (κατευθυσιασμένον μὲ τ' *Ἀλογοπαίγνια* τοῦ *Ἀνανία* καὶ ποῦ νὰ ἰδῇ τὰ παρακάτω!) *Ἄγναν* *Σταματάκη* (εἰς αὐτό, — ἀλλὰ μόνον εἰς αὐτό! — εἰμπορεῖς νὰ μὴν ἀκούσῃς τὴ μαμά σου καὶ νὰ μου γράψῃς ὅποτε θέλεις, διότι ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ καλὰ κοριτσάκια, εἴτε ξεύρουν εἴτε δὲν ξεύρουν ὀρθογραφίαν· ἔπειτα, ἂν δὲν γράψῃς πῶς θὰ μάθῃς; γιὰ τὴ ντροπή; μή σε μέλει, ἐγὼ εἶμαι μητέρα σας· καὶ γιὰ ὀκτὼ ἐτῶν κορίτσι ποῦ εἶσαι γράφεις καλὰ· ποῦ νὰ ἰδῇς ἄλλες! ..) *Κελαρύζουσαν Κρήνην* (ἡ ὁποία μοῦ γράφει: «ἐκ τῶν ὡραιοτέρων φέτος εἶνε καὶ τ' *Ἀλογοπαίγνια* τοῦ *Ἀνανία*· εἶνε νὰ ξεκαρδίζεται κανεὶς ἀπὸ γέλια· μὰ πού του κατεβαίνουν αὐτὲς οἱ σοφίες δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω!») οὔτε ἐγώ) *Παρήγορον Ἄγγελον* (εἶνε ἀλήθεια, ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ Καλλιπόλεως ἠγόρασε πλείστους τόμους μου καὶ ἐνεγράφη συνδρομητής, δὲν ἤξευρα ὅμως, — καὶ τὸ μανθάνω μὲ μεγάλην μου χαρά, — ὅτι μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι κατέθεσαν τὸν ὀβολόν των δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (δι' αὐτὸ λυπᾶσαι; ἔχεις καιρόν!) *Ξεδιδωμένην* (τί νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ αἴτιον; εἶμαι περίεργη νὰ μάθω) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἔχει καλῶς) *Ἀνεμόμυλον* (ἔτσι, νὰ μου γράψῃς διὰ νὰ συνειθίζῃς) *Πέτραν Σκανδάλου* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν Λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

49. Λεξίγριφος.

Ἕνα γράμμα κ' ἕνα ὄνομα ἐθνικόν,
Σχηματίζουν τῆς Εὐρώπης ποταμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρκησίου Βαλδουίνου

50. Μεταγραμματισμός.

Ἂν βάλῃς Ὕψιλον καὶ βγάλῃς Ἰῶτα
Ἐνῷ σοῦ ηὐφραίνε καρδίαν πρώτα,
Ἄχ, κατεπάνω σου θὰ λυθῇ μερμέρα,
Θὰ γίνῃ ἄγριος, σκληρός, φονιᾶς!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαπτίδος

51. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἰχθὺς γνωστὸς
Ποὺ τρώγομαι βραστός·
Ἂν μαναγραμματίσῃς,
Τὸ γράμμα σου θὰ κλείσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

52. Αἴνιγμα.

Μικροῦ Κράτους τῆς Εὐρώπης
Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικόν μου.
Καὶ μιὰ πόλις τῆς Εὐρώπης
Εἶνε τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ροδακίνου

53. Ἀστήρ.

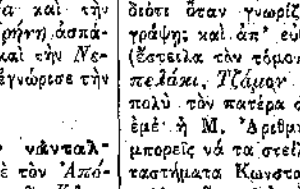

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζωνται: καθέτως ἀρχαία χώρα, ὁριζοντίως πόλις μεγαλονήσου, διαγωνίως δὲ ἀρχαῖος ληστὴς καὶ ἀμοιβὴ νικητοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊσμοῦ

54. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. — Μέσον μεταφορᾶς.
2. — Ἐπτελεστὴς τοῦ νόμου.
3. — Ἄθροισμα ἀνθρώπων.
4. — Ἄρθρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος

55. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τριῶν γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ τῆς καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν λοιπῶν, — χωρὶς νὰλλάξουν σειράν, — σχηματίζεται ἀρχαῖον γνωμικόν.

Παίων, *Ἡράων*, *ὄλβος*, *δοῦς*, *λέπος*, *ἀστήρ*, *ἴδιος*, *Τάναϊς*, *ἔσθος*, *μηρός*, *εὐθύς*, *ἑκτός*, *χάρις*.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐτυχίας Γ. Σολωμοῦ

56-61 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

ὁμάς, *ὕφος*, *ἔπαινος*, *ἅρπα*, *ὄρνεον*, *μνεία*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικῆς Γλυκύτητος

62 Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχιὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Νηρηΐδος, τὰ δὲ δεύτερα θεότητος Αἰγυπτίας:

1, Θεὸς ἀρχαῖος. 2, Οὐράνιον σῶμα. 3, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ. 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἀνρικὸς ποιητής. 6, Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Οἰκονομακούλου

63. Ἐλλιποσύμφωνον.

ου • ει - σια • ιεωεα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

64. Φωνηεντόλικον

τ-ρ-ν-★-ρτρ-ρ-τ-τς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδίως

65. Γρῖφος

Γαλλία μος
Ἑλλὰς μος
Ρωσσία σύ, τό, μος Φ μος ἔα τρῶς;
μος
Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρδιογνώστου

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἔτος 1903 μὲ ὅλα τὰ προνόμια καὶ μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, παρατείνονται μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.